

di lastne izkušnje strogih disciplinskih pravil in strahospoštovanja jo je vedno zanimalo, kaj se vsak dan dogaja pri učnih urah. Kot strokovnjakinja za lepo slovensko besedo je posebno pozorno poslušala o napakah obiskovalcev učnih ur pri branju in izgovorjavi besed. Tako sva se vedno nasmejali *iznajdljivim* učencem, ki so kaj napačno prebrali ali oblikovali besede po svoje, kot je npr. domača mačka postala tatica namesto tatíca in so njeni brki postali smrčice namesto brčice. Teh novih besed se je v četrto stoletja nabralo že kar veliko in vedno ji bom hvaležna, ker mi je predlagala, naj si te retorične znajdljivosti učencev zapisujem.

Tatjane se bom spominjala tudi po tem, ker sva v muzeju skupaj praznovali svoj god. Imendan, ki ga danes redko kdo še praznuje, je bil najin dan, ko sva skupaj posladkali sodelavce s kakšno odlično torto iz bližnjih slaščičarn, ki jih je Tatjana tako rada obiskovala.

Spominjala se je bom kot urejene gospe, ki je redno hodila k frizerju, se našminkala, ko je odhajala iz muzeja, in vozila avto do svojih zadnjih dni. Rada sem jo imela. Z njeno otroško radostjo, smislom za humor in neverjetno voljo do življenja me je zelo spominjala na mojo pokojno mamo.

Delo drage Tatjane Hojan v šestih desetletjih njenega službovanja v Slovenskem šolskem muzeju ostaja kot dragocena dediščina: tista, zapisana v vseh Šolskih kronikah, in ona, ki bo naslednje generacije sodelavcev ali obiskovalcev knjižnice muzeja na vsakem koraku spominjala nanjo.

Taja J. Gubenšek

*Tatjanin odhod v pokoj, 2003
(hrani SŠM, fototeka).*

Naša Tatjana, tiha, mirna, skromna, gospa z neverjetnim spominom in izjemnim znanjem – sama sem ji pravila »živi leksikon« – pa je bila po drugi strani tudi zelo družabna. Z velikim veseljem nas je vsako leto povabila in pogostila za svoj rojstni dan. In ne samo takrat, če je bilo le mogoče, je za tako srečanje vedno našla ustrezen povod. To je bila lahko obletnica prve zaposlitve, upokojitve, god ... Ob takih priložnostih nas je pogostila z nepogrešljivimi slastnimi torticami iz Zvezde.

Vedno se je tudi razveselila povabila sodelavcev na rojstnodnevna ali kakšna priložnostna praznovanja. Tako je bila navdušena, da se je takih dogodkov ved-

Praznovanje Tatjaninega 60. jubileja, 1998 (hrani SŠM, fototeka).

no prva udeležila. Družabnost ji ni bila tuja in nemalokrat nas je presenetila s kakšno originalno šalo ali anekdoto.

Vedela je za skoraj vse rojstne dneve sodelavcev, in kar ni ji šlo v glavo, če je kakšen slavljenec ni povabil na praznovanje.

Na nekem od omenjenih druženj, bilo je pred približno tremi leti, me je nekdo vprašal: »Darja, koliko časa pa si že z nami v muzeju?« Premišljujem, brskam po svojem, kot rešeto preluknjanem spominu, ko me preseneti Tatjanin glas: »Od oktobra 2007.«

Darja Sonja Tavčar

Skromnost, natančnost, vestnost, točnost, brezmejna prijaznost ... Tatjana je bila zame človek mnogih občudovanja in posnemanja vrednih lastnosti. Imela pa je še eno, neverjetno in kar zavidanja vredno lastnost. Imela je neverjeten spomin za številke. Je že tako, da človek pri drugih najbolj občuduje tisto, česar mu primanjkuje. Datumi rojstnih dni – naših in naših otrok, muzejskih izletov, obletnice zaposlitev, upokojitev in porok ... Celo številke knjižničnih signatur: »Kje že stoji tisto lepo berilo z rdečimi platnicami?« je vedno stresla iz rokava. Res je, nikdar ne bom imela njenega spomina za številke, imela pa bom številne spomine nanjo.

Polona Koželj